

— venlig eller uvenlig — Tilnærmelse af fremmede. Men især var hendes Indesluttethed bleven paaafaldende, efter at hun for nogle Aar siden havde været Elev paa en Højskole og som saadan deltaget i et „Vennemøde“ inde i København, hvor blandt andre selve den gamle Grundtvig havde talt — for sidste Gang. Siden den Tid saaes hun ikke ofte udenfor sin Faders Hus og Mark; og navnlig holdt hun sig ganske borte fra de endnu den Gang temmelig frie Forlystelser, hvormed Byens Ungdom fordrev Fritimerne om Søndagen og i de lyse Sommeraftener. Derimod hørte man hende bestandig gaa og synge ved sit Arbejde i Stalden og i Køkkenet, eller naar hun gik med Malkeaaget den lange Vej op over Markerne.

Blandt Byens Folk morede man sig lidt over hende, men fæstede sig iøvrigt ikke synderligt ved hendes Egenheder. Hun var jo endnu halvt et Barn, kun nitten Aar, og desuden kendte man godt dette aparte Væsen fra andre af Egnens unge Piger, der havde været paa Højskole. Man vidste, at der altid skulde hengaa nogen Tid, inden de unge igen fandt sig tilrette i de jævne, dagligdags Bondeforhold.

... Imidlertid var Klokken bleven fem, og Kapellanen havde endnu ikke indfundet sig. Blandt den Flok Mænd, der med Væver Hansen i Spidsen havde samlet sig henne ved Indgangsdøren for at modtage ham, begyndte der at spores nogen Ængstelse. Man vidste, at der i den sidste Tid havde hersket et meget spændt Forhold mellem Provst Tønnesen og Kapellanen, efter at dennes Omgang med Væver Hansen og andre bekendte Skibberupper var bleven Provsten bekendt. Og nu ængstedes man for, at Tønnesen — trods alle Forsigtighedsforanstaltninger — i Utide skulde have faaet Nys ogsaa om denne Sammenkomst og i sidste Øjeblik ligefrem forbudt Hr. Hansted at give Møde.